

Arrest

nr. 141 142 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 28 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing, die verzoeker op 30 december 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05.04.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.04.2013, hem betekend op 05.04.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1. Er kan door de Dienst Vreemdelingenzaken een inreisverbod worden opgelegd aan een vreemdeling, zoals verzoeker, indien er niet aan een vroegere terugkeerverplichting is voldaan.

De wettelijke grondslag hiertoe is uitgewerkt in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De duur van het inreisverbod wordt in principe per individueel geval bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden. De maximumtermijn bedraagt in het uiterste geval 3 jaar.

2. Artikel 74/11, § 1 VW specificeert niet met welke omstandigheden rekening wordt gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

De Terugkeerrichtlijn geeft echter wel een indicatie met welke omstandigheden men rekening dient te houden om de duurtijd te bepalen van een inreisverbod (Richtl. nr. 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven):

"De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. "

(overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn)

Hieruit kan worden afgeleid dat een vreemdeling die reeds het voorwerp is geweest van meer dan één bevel om het grondgebied te verlaten, dan wel het grondgebied heeft betreden terwijl een inreisverbod werd opgelegd, een inreisverbod verantwoord met langere, zelfs de maximale, duurtijd.

Deze elementen zullen allereerst dienen aangetoond te zijn alvorens ze kunnen gebruikt worden ter motivering van een opgelegd inreisverbod.

3. In de motivering van de bestreden beslissing, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker eerder een bevel zou hebben gekregen om het grondgebied te verlaten op 2 april 2013, hetgeen betekend zou zijn op 5 april 2013.

Verzoeker zou hieraan geen gevolg hebben gegeven.

Meer wordt verzoeker niet tegengeworpen.

In casu blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niettemin opteert voor de zwaarst mogelijke sanctie, met name een inreisverbod van drie jaar. .

Het blijkt evenwel duidelijk uit het administratief dossier en de gegeven motivering in de bestreden beslissing, dat verzoeker nooit eerder een inreisverbod werd opgelegd. De opgesomde indicaties van de Terugkeerrichtlijn zijn dan ook in casu geenszins van toepassing ter verantwoording van de zwaarst mogelijke sanctie.

Volkomen onverantwoord komt de verwerende partij dan ook tot het besluit dat een inreisverbod van de maximale duurtijd moet worden opgelegd, door het enkele gegeven dat verzoeker reeds eerder een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Deze onredelijke beslissing is geenszins verantwoord. De verwerende partij handelt alsof het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting automatisch indiceert dat een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd.

Zoals de redelijkheid nochtans gebiedt en aldus werd aangehaald in de overwegingen van de Terugkeerrichtlijn, dient de zwaarste sanctie nochtans enkel te worden toegepast voor de "zwaarste" gevallen. Dit kan onder meer het geval zijn indien een vreemdeling reeds meer dan eens een inreisverbod kreeg opgelegd of indien meermaals. het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze gewichtige omstandigheden kunnen de zwaarste sanctie motiveren.

Het enige wat verzoeker echter wordt tegengeworpen is dat hij zogenaamd één eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet zou hebben uitgevoerd.

Dit is het enige feit.

Meer wordt verzoeker niet verweten.

De zwaarste sanctie is dan ook geenszins verantwoord.

Door deze handelswijze laat de Dienst Vreemdelingenzaken immers geen enkele marge meer. Wat indien verzoeker tweemaal het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten of het opgelegde inreisverbod zou negeren? Geen enkele zwaardere sanctie . zou nog kunnen opgelegd worden.

Hiermee wordt de situatie van verzoeker dan ook gelijkgeschakeld met al deze mogelijkheden, hetgeen onverantwoord is. Er zijn bijzonder veel scenario's denkbaar dewelke een veel ernstiger karakter vertonen dan hetgeen verzoeker wordt verweten, dewelke dienen bestraft te worden meer een langdurig of zelfs maximaal opgelegd reisverbod. [...]"

2.2.1. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet betwist dat hem een inreisverbod kon worden opgelegd, wel dat hem middels de bestreden beslissing een inreisverbod kon worden opgelegd voor de maximumduur van drie jaar die de Belgische wetgever heeft voorzien in de situatie waarin een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat de duur van het inreisverbod enkel wordt verantwoord onder verwijzing naar de vaststelling dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, nu hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2013. Verweerder verwees ter verantwoording van de duur van drie jaar van het inreisverbod zo ook naar het gegeven dat verzoeker *“na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen [heeft] om het grondgebied van België en het Schengen-grondgebied, vrijwillig te verlaten”*. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat verweerder automatisch een termijn van drie jaar oplegt, omdat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Er werd immers niet louter gerefereerd naar het niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting, doch er werd tevens rekening gehouden met de vaststelling dat de niet uitvoering van een eerder betekende verwijderings-maatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen of overmacht, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren of hieromtrent nog maar enige stappen ter voorbereiding ervan te treffen. Het betrekken van dit gebrek aan enige stappen om vrijwillig het grondgebied te verlaten bij de bepaling van de termijn van het inreisverbod is niet manifest onredelijk. Dit geldt te meer daar artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling, die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel, manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd. Dergelijke gedwongen verwijdering neemt enige tijd in beslag, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken.

Verzoeker verwijst nog naar overweging 14 van de richtlijn 2008/115/EG, waarin wordt aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod *“in het bijzonder rekening [dient] te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was”*. Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat een inreisverbod met een langere of maximumduur enkel kan worden verantwoord indien deze situaties zich voordoen. De Raad dient in deze op te merken dat de overwegingen uit de preambule van een richtlijn geen bindende rechtskracht hebben, zodat de schending ervan op zich niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 21 december 2007, nr. 1791 (c)). Er dient bovendien ook te worden opgemerkt dat de Belgische wetgever er reeds voor heeft geopteerd te voorzien in een maximumtermijn van drie jaar ingeval niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, daar waar de richtlijn 2008/115/EG de mogelijkheid openlaat dat in dergelijk geval een termijn tot vijf jaar kan worden opgelegd. De Raad stelt verder vast dat uit voormelde overweging nog niet kan worden afgeleid dat een duur van drie jaar enkel mogelijk zou zijn indien een van de daarin vermelde situaties zich voordoet, en niet kan gerechtvaardigd zijn in andere situaties. Verzoeker kan zich niet dienstig op deze overweging baseren om te argumenteren dat enkel in de twee daarin vermelde gevallen waarmee *“in het bijzonder rekening”* moet worden gehouden een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar zoals bepaald door de Belgische wetgever kan worden opgelegd.

Waar verzoeker nog betoogt dat de zwaarste sanctie – zijnde de maximumtermijn van drie jaar – enkel dient te worden toegepast voor de zwaarste gevallen, merkt de Raad op dat het enkele gegeven dat er overige hypothesen denkbaar zijn waarbinnen de maximumtermijn van drie jaar – die mogelijk is in de situatie dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitvoerde – kan worden opgelegd, nog niet aantoonde dat verweerder kennelijk onredelijk handelende waar hij in de situatie van verzoeker opteerde voor het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar omdat verzoeker nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Verzoeker betoogt ook op geen enkele wijze dat er overige elementen betreffende zijn situatie voorhanden waren die in rekening dienden te worden gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder ertoe hadden kunnen brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Zoals reeds aangehaald, gaat verzoeker er bij zijn betoog ook ten onrechte vanuit dat verweerder enkel opteerde voor drie jaar omdat hij niet voldeed aan de terugkeerverplichting. Er dient te worden benadrukt dat verweerder, krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod van maximaal drie jaar kon opleggen en dat hij deze maximumgrens niet heeft

overschreden. Zoals hierboven reeds vastgesteld heeft verweerder gemotiveerd waarom hij van oordeel was dat in casu een termijn van drie jaar diende te worden opgelegd, waarbij verzoeker de onredelijkheid hiervan niet aantoont. De loutere overtuiging van verzoeker dat de maximumtermijn van drie jaar enkel is gerechtvaardigd in gevallen waarin sprake is van volgens hem gewichtigere omstandigheden, volstaat nog niet om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Zijn uiteenzetting laat ook niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin laat deze toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitevinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de richtlijn 2008/115/EG betreft, merkt de Raad nog op dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij blijft ook in gebreke te duiden welke concrete bepaling van deze richtlijn werd miskend. Zoals reeds werd opgemerkt, hebben de overwegingen uit de preambule van een richtlijn ook geen bindende rechtskracht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS